

Schellebelle - Venetië

Fietsvakanties... het begon allemaal lang geleden in 1994. Toen ondernam ik voor het eerst een korte trip die 5 dagen duurde: richting Ardennen, Luxemburg en terug. Dat smaakte naar meer en in 1995 reed ik de 'Ronde van Nederland' als voorbereiding op m'n allereerste grote fietsvakantie: 4 weken lang door Frankrijk trekken. Voor de jaren nadien had ik nog grote reizen in gedachte, maar de kennismaking met mijn vrouw wijzigde mijn plannen... Tien jaar lang kwam er van fietsreizen niets in huis, tot we in 2005 beslisten om te scheiden. De weg lag weer wijd open om te doen wat ik liefst doe: op fietsvakantie gaan!! In 2005 was dat amper een weekje: 1.400 km naar Erquy (Bretagne) en terug op 6 fietsdagen. In 2006 reed ik met een collega naar Rome, goed voor in totaal 1.934 km in 11 fietsdagen (terug naar huis met vliegtuig). Vorige zomer ging het richting Madrid (alleen): 3.140 km op 16 fietsdagen (terug met vliegtuig). Deze reis leverde me tevens de trofee 'Globetrotter van het jaar' op bij www.randonneurs.be (zie "Reizen & extra – Gehomologeerde reizen").

Tot zover deze kleine inleiding waarvan meer documenten en verslagen terug te vinden zijn op m'n profielpagina.

Als vakantiebestemming koos ik deze zomer voor Venetië. Naar jaarlijkse gewoonte begon ik m'n praktische voorbereiding ongeveer half maart: bekijken welke route ik zou volgen, aantal kms per dag bepalen, zoeken naar overnachtingsplaatsen en reeds reservaties boeken, ... Enkele dagen ben ik daarmee bezig en dan is het wachten tot je kan vertrekken.

Intussen had ik ook enkele collega WT-en leren kennen uit de buurt. Met hun club vertrokken ze op dezelfde dag als ik naar Öetz in Oostenrijk (zuster gemeente van Wichelen). Na een spaghetti-party met gepaste wijnen (en Duvel) de avond voordien, stonden we op zondag 13 juli als "frisse" mannen klaar voor onze fietstochten. Omdat zowel zij als ik toch zuidwaarts moesten, vergezelde ik hen tot in Han-sur-Lesse, waar hun eerste overnachting was gepland. Ikzelf had in de JHB (Jeugherberg) van Bouillon geboekt en moest dus nog 50 km verder, goed voor een dagtotaal van 225 km. Ondanks dat het er naar uit zag dat het zou regenen hebben we echter geen druppel regen gehad, wel de wind in de rug...

De eerste 5 dagen van m'n reis waren eigenlijk bedoeld als trainingskilometers want ik reed immers niet rechtstreeks naar Venetië... Het plan was om eerst naar de Mont Ventoux te rijden, daar het brevet van "Galérien du Ventoux" te behalen en daarna via de Côte d'Azur verder oostwaarts naar Venetië te fietsen.

Na dag 1 zat ik dus in Bouillon, waarna het verder ging naar Rosières (nabij Troyes – 214 km), Ecuisses (nabij Le Creusot – 213 km), St. Etienne (211 km) om de 5e dag Malaucène (220 km) te bereiken. Enkel de rit naar St. Etienne had ik eerlijk gezegd wat onderschat... een ganse dag constant op en af in het Centraal Massief, en dit met goed 18 kg bagage achteraan op de fiets... 't was zwaar maar leuk!

Maar goed, na 5 dagen (1083 km) kwam ik dus op donderdagavond toe in Malaucène, waar ik de dag nadien succesvol het brevet op de Ventoux reed (meer hierover in een volgende verslag), goed voor 182 km.

Schellebelle - Venetië

Enkele kms ten zuiden van de Ventoux liggen de “Gorges de la Nesque”. Hier en daar had ik opgevangen dat deze canyon zeer de moeite waard was om eens door te fietsen, wat ik dan ook deed. Vertrekkende uit Villes-s-Auzon vond ik de Gorges niet echt indrukwekkend... Hoe meer je echter in de richting van Sault vordert, hoe dieper de ravijn wordt en hoe mooier het landschap dan ook wordt.

Uit Sault ging het dan verder zuidwaarts naar Apt, waar ik gedurende 26 km het parcours van de Ronde van Frankrijk zou volgen tot Les Granons. Tegen de middag was ik in Apt waar de weg reeds volledig verkeersvrij gemaakt was. Met m'n fiets mocht ik wel het parcours op en genoot ten volle van de aandacht die ik kreeg... Er stond immers al veel volk langs de weg om de (echte) renners aan te moedigen, maar toen ik daar met pak en zak langs reed brak spontaan applaus los... dit was echt genieten!! Tegen dat ik in Les Granons was (daar verliet ik de weg om richting Manosque te rijden) reed de publiciteitscaravaan voorbij. Veel volk, gekke wagens (deed me denken aan carnaval), mooie meiden in en op die wagens,... 't was leuk dit eens mee te maken. Eigenlijk zou ik wachten op de renners, maar toen ze tegen 14u15 nog niet waren gepasseerd besloot ik m'n weg verder te zetten: ik moest nog in La Palud sur Verdon geraken die dag.

De naam viel reeds: “Verdon”... en dat is nog iets anders dan de Gorges de la Nesque. Wie de 2 canyons reeds gezien heeft zal me ongetwijfeld bijtreden: de Canyon du Verdon is 1000x indrukwekkender dan de Nesque: 21 km lang, tot 700 meter diep, breedte variërend tussen 6 en 100 meter ter hoogte van de rivier, en tussen 200 en 1500 meter aan de randen bovenaan. Heel spectaculair is ook de plaats waar de rivier Verdon uitmondt in het appelblauwzeegroene Lac de Ste. Croix: de ravijn stopt daar en plots is daar die open ruimte waar het meer ligt... Hier kan men à volonté waterplezier beleven in een prachtige omgeving. Na 197 km (het was bijna 19u00) bereikte ik het kleine stadje aan de boorden van de Canyon: La Palud sur Verdon.

Op zondag 20 juli reed ik eerst nog de Route des Crêtes (toeristische route van +/- 24 km langs de boorden van de Canyon die start in La Palud) waarna ik m'n weg vervolgde naar Castellane. Vervolgens ging het via de Col de Luens (1054 m), een stukje “Route Napoléon” en de Col de Valferrière (1169 m) door de Zuid-Franse bossen recht naar de Middellandse Zee, naar Fréjus (124 km). Deze rit was ook de enige waar ik een klein beetje motregen had, zelfs de moeite niet om een regenvestje aan te trekken. Dit was ondertussen al m'n 8e reisdag (waarin ik 1627 km aflegde), dus goed halfweg (17 dagen gepland) en tijd voor een dagje rust.

Tijdens die rustdag (21 juli) aan de Côte d'Azur had ik afgesproken met een collega die op vakantie was in St. Cavalaire sur Mer. Afspraak was dat we elkaar zouden ontmoeten in St. Tropez. Het werd een rustig dagje slenteren in de haven, bootjes kijken (en wat voor bootjes!!), wat zwemmen, zonnen en nog eens bootjes kijken... Heen en terug naar St. Tropez was goed voor 81 extra kms.

Nu ik aan de Côte d'Azur zat wou ik het wat rustiger aan doen, om meer te genieten van het mooie weer en de mooie (ge)zichten langs de kust... Van Fréjus volgde ik de kustweg die via Cannes, Antibes, Nice en Monaco naar Menton (tegen de Italiaanse grens) liep (129 km).

Op woensdag 23 juli liet ik de Franse kust voor wat ze was en volgde nu de Ligurische kust. Na 2 deelnames aan Milaan – San Remo kende ik San Remo al “een klein beetje”, maar had nog geen foto aan de bekende fontein. Die foto kwam er nu wel en vervolgens reed ik de laatste 150 km van Milaan – San Remo in omgekeerde richting. Zelfs de Poggio (die je kan ontwijken door gewoon langs de kust te blijven rijden) beklom ik opnieuw, net als de 3 Capo's (Berta, Cervo, Mele). Alleen de Cipressa en Le Manie liet ik aan me voorbij gaan. Het viel me wel op dat ik nu gebouwen of monumenten zag die ik tijdens M-SR nooit gezien

Schellebelle - Venetië

heb... gewoon door het feit dat ik nu in de andere richting reed en meer tijd had om rond te kijken. In Genua toegekomen stonden er 188 km op de teller.

Van Genua volgde ik nog een stukje kust tot in Chiavari om van daar terug het binnenland (de bergen) in te trekken. Eens over de Passo del Bocco (956 m) lag de weg gedurende een goede 60 km in dalende lijn, tot Fornovo di Taro (142 m). Vermits ik me toen in de Po-vlakte bevond zaten de beklimmingen er eventjes op... Parma bereikte ik na 194 km.

Rekening houdend met het feit dat (volgens vrienden) Verona de moeite is om eens te bezoeken, beperkte ik de kms voor die rit tot 119 km. Daardoor kwam ik in de vroege namiddag aan in Verona en had ruim de tijd om het stadje te bezichtigen. En ik geef toe: het is leuk om eens in de stad van Romeo & Julia rond te lopen...

Oorspronkelijk zou ik van Verona m'n laatste rit naar Venetië rijden, maar een koppel vrienden nam deel aan de JeanTex TransAlp, een zware 8-daagse mountainbikewedstrijd die eindigde op zaterdag 26 juli in Riva del Garda, helemaal ten noorden van het Garda-meer. Omdat ik dan toch "in de buurt" was besloot ik dus m'n planning aan te passen en een ommetje langs Riva te maken. Via Peschiera reed ik langs de oostkant van het meer naar Riva. Met 89 km werd dit de kortste rit van m'n reis en was ruim op tijd om m'n vrienden te zien aankomen. 's Avonds werd dit gevierd op de traditionele pasta-party, maar met een onweersbui waar donder en bliksem aan te pas kwam viel de prijsuitreiking letterlijk in het water.

Wie de streek van het Garda-meer kent, weet dat dit aan de noordzijde omgeven is door hoge Alpentoppen. Het werd dus nog een zware laatste etappe om Venetië te bereiken... Eens in Rovereto (212 m) begon de klim naar Passo Pian delle Fugazze (1163 m), 26 km lang. Gemiddeld dus 3,6% maar met enkele maxima boven de 10%... Daarna volgde logischer wijze een afdaling die duurde tot Vicenza. Via Padova en Mestre bereikte ik op zondag 27 juli de eindbestemming van m'n fietsvakantie: Venetië... (200 km). Het was een kippevelmoment, net zoals ik bij m'n vorige reizen ook had. Aan de ene kant blij zijn dat de bestemming zonder problemen bereikt is, aan de andere kant het jammere gevoel van "de vakantie zit er al op..."

Toch nog een klein onverwacht probleempje: ik weet natuurlijk wel dat het in Venetië praktisch niet mogelijk is om te fietsen, maar had verwacht met de fiets op de boot te mogen stappen en zo naar de JHB te varen... niet dus!! Op die openbare bootdiensten kostte 1 ticket 6,50 Euro (1 uur geldig). Per extra bagagestuk moest worden bijbetaald (wat ik gerust wilde doen), maar wat ik ook probeerde, m'n fiets mocht niet op de boot. Dan maar gaan informeren naar een taxi-boot: die kostte dus 60,00 Euro... ja hallo!! Daarna geprobeerd in de bagage-afdeling van het treinstation of ik m'n fiets daar niet mocht achterlaten, dat kon blijkbaar ook niet... Nog gaan informeren op 2 parkingplaatsen, maar m'n fiets kon daar 's nachts niet blijven. En dan was daar gelukkig de Garage San Marco op de Piazzale Roma, een betaalparking waar ook motorfietsen konden staan, en waar ik m'n fiets voor de nacht mocht achterlaten... 10,00 Euro per 24 uur.

Maandag 28 juli was dan m'n eerste echte rustdag dat ik niet met de fiets reed. Een hele dag wandelde ik rond in Venetië en keerde 's avonds moegestapt terug naar de JHB op La Giudecca.

Mijn vlucht naar huis was geboekt bij Brussels Airlines, met vertrek uit luchthaven Marco Polo (14 km van Venetië) en aankomst in Zaventem. Ik was ruim op tijd in de luchthaven en maakte m'n fiets vluchtklaar: pedalen eraf, stuur in verlengde van kader gezet en lucht uit de

Schellebelle - Venetië

banden (ter info: vervoer van de fiets op het vliegtuig kost 40,00 Euro). Om je fiets tijdens het vervoer goed te beschermen wordt aangeraden om hem in een grote kartonnen doos te stoppen. Ik laat hem echter gewoon op zo'n plastic-folie inpakstand "inpakken". Daar worden normaal enkel valiezen ingepakt om zo te vermijden dat bagagepersoneel in de valiezen gaat rondneuzen. Twee inpakbeurten zijn voldoende om m'n fiets volledig te "mummificeren". Na een probleemloze vlucht kon ik in de aankomsthal van Zaventem m'n fiets terug rijklaar maken en huiswaarts keren.

Alweer een geslaagde fietsvakantie die erop zit en ik kijk nu al uit naar volgende zomer...

Arrivederci...

Enkele gegevens:

- fiets: 15 kg
- bagage: 22 kg (incl. 4 liter water)
- 3 kg afgevallen
- 2323 km op 13 verbindingsritten naar Venetië (= 179 km per dag)
- 2746 km in totaal op 17 dagen (Mont Ventoux, extra kms in stad 's avonds, ...)
- totale kostprijs: 1.210,00 Euro (alles inbegrepen: overnachtingen, eten, vlucht, ...)
- 102u41' gefietst op de verbindingsritten (= 7u54' per dag)
- algemeen gemiddelde tijdens de ritten: 22,7 km/u
- waterverbruik tijdens de ritten: 68,5 liter (= 5,3 liter per dag)